

Дамка се бѣ върнала чакъ прѣзъ нощъта и легнала вѣнъ.

Елизаръ Аврамовъ още не бѣше заспалъ. Мрачно му бѣ въ душата. Нѣщо му тежеше, като че е извършилъ голѣмо прѣстѣпление. Едно смѣтно прѣдчувствие му подсказваше, че Дамкината дружба е за винаги загубена за него, а оттова му ставаше още по-злѣ, неможеше мѣсто да си намѣри, сънъ му не идваше и той ходѣше съ тежки крачки изъ тѣсната си килия. Нѣколко пѣти искаше той да иде да види Дамка, но не смѣеше. Най-сетнѣ надви себѣ си, поотвори вратата и тихо извика кучето.

Но щомъ се чу неговия гласъ, изъ тѣмната глѣбина се разнесе злобното ржмене на животното. Тръпки полазиха по тѣлото на Елизаръ Аврамовъ. Той искаше да прѣстѣпни прага, но изведнажъ се спрѣ: спомни си той бѣсения погледъ на Дамка и вратата бързо се клопнаха.

На другия день Дамка изчезна. Елизаръ Аврамовъ обиколи цѣлото село, обиколи близкото ледено поле и гора, но нигдѣ не видѣ нейната слѣда.

Обикновеното спокойствие свършено напусна Елизара. Той бѣше умисленъ, сърдитъ и мислеше, че Дамка се е самоубила.

Но тя се намѣри чакъ на третия день: лежеше въ кухнята на общата трапезарая подъ масата и ядѣше парче варена риба, хвърлено ѣ грижливо отъ готвачката Елена, която обичаше всичките кучета. Елизаръ Аврамовъ се затича при Дамка, запѣхтянъ отъ радостъ.

Бързо той приготви любимото ядене на кучето си и съ пълна чения отиде при нея.

Нѣжно я повика, а въ гласа му се чуваше жалостъ. . . Дамка се не обади. Сърдцето му се сви отъ болка. Много засраменъ се приближи той до животното и, като си протегна ржката, готвѣше се да я поглади по главата.